

Predplata u Šibeniku:
Pojedini broj stoji 4 para.
Na kuću 6 para.
Predplata van Šibenika:
na godinu 8 Kr.,
na po godine 4 Kr.

Vlastnik,
izdavatelj i odgovorni urednik:
VLADIMIR KULIĆ.

HRVATSKA RIJEČ

Pisma i predplate šalju se ured-
ništvu. — Nefrankirana se pisma
ne primaju. Bukopisi se ne vra-
ćaju. — Oglasi se tiskaju po 30
para, probna, zahvale, itd. po
40 para redak ili po pogodbi.

Tiskarnica
Ivan Štaglitz
Trg Sv. Ivana.

IZLAZI SRIEDOM I SUBOTOM.

Šibenik, 16. lipnja.

Hrvatska i Austro-Ugarska. Barun Gejza Fejervary ovih dana uzima u svoje ruke državne posle ugarske. Stari vojnik hoće da izkaže svoju vjernost kruni, te želi odstraniti krizu, koja zadaje toliku brigu državnim ove dualističke monarhije. Nego ni s Fejervaryem kriza nije riješena. Njegovo ministarstvo nije iz parlamenta, nego izvanparlamentarno, činovničko, po receptu Austrije, a teško je, da se Magjari tomu prilagode. Već nastaje mješanja i zabrinutost: bit će još trke...

Za nas Hrvate glavno je, da kriza u Ugarskoj nije riješena, da borba koju Magjari vode proti dualizmu nije još odlučena, a što je najglavnije, nema izgleda, da će se tako brzo odlučiti.

Za nas je to glavno, jer je očito, da bi Hrvati mogli i morali, radi svoje koristi i budućnosti, u ovom pitanju odlučivati. Za Hrvate nastaje čas djelovanja. Ako se ne maknemo, zakasnili smo. Da je tako, uvidjamo svi, gdje god nas ima: i novinstvo i zastupstvo i javno mišljenje.

Odazivajući se ovoj narodnoj potrebi, u Zagrebu su se zastupnici oporbe dosada više puta sastali, razpravljali, izabrali odbore te složili u *jedinstvenoj izjavi, koja imade postati temeljem zajedničke akcije.* Oni su odlučili pozvati u Zagreb na zajedničko vijećanje i zastupnike Dalmacije, Istre, te slovenačkih zemalja. Taj sastanak imao bi se držati na 4 dojučera, na osvit dana SS. Ćirila i Metoda.

Ne znamo o čem i što govori *jedinstvena izjava,* koja je već uglavljena, ali, ako se bude držala samih obćenitosti, ako bude naglašavala sama prava na Hrvata, ako ne bude doniela konkretnih, *izvoštivih* predloga, onda ona ne će imati nikakva uspjeha. Jer nam Hrvatima izjava ne treba. Mi znamo što je naš narodni cilj. Nami treba rada i sa-

veznika, da izvoštimo sjedinjenje, financijalnu samostalnost, odgovornog bana i parlamentarnu vladu. Nami treba osloboditi se izrabljivanja.

Ne možemo, a da ovdje ne prenesemo, što „Novi List“ piše:

„Mi znamo sasvim pozitivno, da bi nadležni faktori madjarskog naroda bili spravni, na temelju jednog dogovora, stupiti sa Hrvatima u zajedničku akciju. Naše se tvrdnje temelje na podacima crpljenim osobno iz prve ruke; temelje se na izjavama, koje se ne vještaju na zvonu šire javnosti, ali se za to dobro promišljaju, prije nego se daju. Magjari bi dakle bili spravni, da se upuste u ozbiljne pregovore s nama, ali sa naše strane nema zato nadležnih ljudi, koji bi bili spravni i sposobni, da u pregovore udju, te da — ako vide da nam ne konveniraju — iste u pravo vrijeme prekinu: konveniraju li nam pako, da ih nastave i zaključne na korist hrvatskog naroda. Takovih nadležnih ljudi za ovu veliku krizu nije se u Hrvatskoj našlo.“

„Sa hrvatske nadležne strane nije se ništa učinilo, da se dodje do nečega pametna i dobra. Ovo tvrdimo na temelju poznavanja prilika i događaja, javnih i zakulisnih. I ne samo da se nije ništa učinilo, nego, na protiv, učinilo se sve moguće, da se već unaprijed onemogući ma i pomisao na kakvu inicijativu sa strane madjarske.“

„Još je međutim vrijeme, da se sve popravi i na pravi put svede.“

Nami se čini da „Novi List“ u ovom nema krivo. Što se nas tiče, mi smo već davno rekli, da je svaki gubitak vremena grieh. Treba se dakle sastati, dogovoriti, sporazumiti, zaključiti i stvarnim predlozima izaći pred kim se ima, i tu, kao narod sviestan svoga položaja *ugovarati i ugovoriti.*

S ovoga stanovišta pozdravljamo sastanak od 4. dojučera. Ne smeta da su tu razni ljudi, razne stranke. U ovom času ne smijemo slijediti one koji nas plaše imenom Tomašića, Mazzure ili Franka. Mi opetujemo, da smo uvjereni, te će naše zastupnike pri njihovom *zajedničkom* razpravljanju i zaključivanju nadahnuti ljubav domovine.

Mi se nadamo, da će svi pozvani zastupnici sastanku pristupiti.

To od njih zahtjeva ozbiljnost časa, u kojemu se cjelokupna naša domovina nalazi.

Budimo budni, da ne dodjemo uru kasnije.

Unapredjivanje spužvarskog obrta.

Hoćemo li, da nam ovaj obrt uzmogne napredovati, treba da posvetimo osobitu brigu razplodjivanju spužava, i da ih kroz to vrijeme ne lovimo. Istina je, da se nije još na čistu sa dobom razploda spužava, nu ako uvažimo što o tom pišu Schmidt, D.r Syrski, Brom, Schwarza, Eckel, Bučić itd., možemo sa stalnošću računati, da razplod spužava sledi u proljeću. Lov spužava u proljeću imao bi se dakle zabraniti.

Nu ni to ne može slijediti svukuda, Na *Unijama* i u *Nimskom konatu* spužve se love najviše s proljeća, jer u drugo doba nije moguće radi mutnih voda. A uprav u ovim vodama spužve su najbolje i najveće.

Na dobu razvoja spužava upliva po svoj prilici toplina, s toga bi pomorska vlada morala u našim vodama izvesti nekoliko pokusa, e da ustanovi tačno u raznim predjelima dobu razploda i lova.

Uzevši nadalje u obzir, da su Krapljanski spužvari istodobno i težači, lov spužava imao bi se udesiti na način, da im ne škodi u obradivanju polja.

Krapljani imaju dosta zemlje, u kojoj amerikanska loza može liepo da uspijeva. Treba im dakle dati prigode, da se uspješno obrane od filoksere, a to će se postići, ako im se oduzme prigoda, da preko ciele godine budu zaposleni na moru. Po našem mnenju bilo bi najbolje,

kad bi se lov spužava uredio ovako: Do konca travnja lov bi se imao zabraniti u svim vodama Dalmacije, a u vodama Istre od konca ožujka do konca svibnja. Lov bi se uz to imao podijeliti na način, da se od Trsta do Šibenika lovi jedne, a od Šibenika do Spiča druge godine. Ovim bi se donekle podpomoglo razplodu spužava, a Krapljanci bi uz osti imali vremena da se i motici priljube.

Da spužvarski obrt bude što lakši i unosniji, trebalo bi i umjetno nastojati da se spužve mogu i umjetnim načinom sa sasvim dobrim uspjehom razplodjivati. Dakle do koga je, neka uznastoji.

Pokusi, koje je g. Bučić na Hvaru učinio u uvali *Sokolica,* jamče nam, da se spužve mogu i umjetnim načinom sa sasvim dobrim uspjehom razplodjivati. Dakle do koga je, neka uznastoji.

A što je najglavnije, pripravljane spužava za prodaju treba da uredimo u svojoj kući. Kao što Zlarijanci uhvaćeni korral prodaju, kako su ga iz mora uhvatili, Talijancu, a ovaj ga preuredi i nama za skupe novce prodaje, tako isto rade njihovi susjedi Krapljani sa izvadjenim spužvama. Kad su spužve izvadili, properu ih, progaze ih, strpaju ih u vreće i s njima u Trst, da ih kom čitavu prodadu, koji ih liepo sa posve malo truda i troška očisti, te za skupe novce onda u svijet šalje.

Pokojni Jurić razumio je pogrešku svojih seljana, te je bio posve dobro izučio *rafiniranje* spužava, ali na žalost, kad je imao da podigne u svom rodnom mjestu veliku rafinariju spužava i da tako ovom našem obrtu udari pravi tugovački temelj, nemila smrt ga pokosi i ponese u zaborav njegovu plemenitu osnovu.

Ne bi li ovu zamisao pok. Jurića mogao koji naš dobro stojeći rodoљub prisvojiti i oživotvoriti? Mnogi u Trstu obogatili su se na plećima naših Krapljana, a mi to sve gledamo prekriznilih ruku, kô da nismo za to dozreli.

Gorko iskustvo nas je već dosta uvjerilo, da za nas i naše blagostanje nitko ne mari. Ako smo ljudi, treba da sami sebe pomožemo i nastojimo, da sve naše obrte sami usavršimo, e da od njih budemo erpati što više korist.

Veliki prijatelj Francezke:

Biskup Strossmayer

(Svršetak).

Presvietli Strossmayer, kao slavenski otačbenik, kao žarki prijatelj Francezke, s velikom je žalošću gledao naše nesreće. Gore sam kazao, kakove je korake poduzeo kod ruskoga cara. Nego on nije gubio nade u Francezku i uztrajao je u njoj gledati buduć saveznicu i najčvršći oslon slavenskih naroda. Evo nekoliko ulomaka iz jednoga lista, koji mi je bio upravo (na francezkom) dne 26. travnja 1871.

„... Vaša će se domovina, ja se uzdam, poslie tolikih kušnja i tolikih žrtava spasiti i pomladiti. Nadam se, da će sretna posljedica sadašnjeg položaja biti uzki savez između romanskoga i slaven-

skoga življa u Evropi. Drugoga sredstva nema, da se izbavi od neobuzdane njemačke pohlepe. U tome sam smislu pisao list presvietlome biskupu orleanaskome, moleći ga, da ga pročita g. Thiers-u. Do petdeset godina od prilike ne će biti u Evropi nego tri narodnosti: Niemci, Rimljani i Slaveni, pa na savez Rimljana i Slavena sama narav prilika prikazuje.“

U drugome listu, pisanu u Rimu na 8. siečnja 1875., još je govorio:

„Iz sloge latinskoga i slavenskoga plemena, po svoj prilici, ovisi neovisnost, sloboda, prosvjeta i napredak Evrope. Uredite se, što je moguće brže, pa nam pomozite u našim prosvjetnim naporima i u oslobodjenju od otomanskoga jarma.“

Mogao bih još navoditi, ali dva iznešena ulomka dostatna su, a da se dojme čitatelja.

Veliki slavenski otačbenik toliko je držao do francezskoga prijateljstva, da je

g. 1867. bio naumio osnovati u Parizu povremeni zbornik, koji bi branio interese slavenskoga plemena i trsio se pokazati njihovu važnost u pogled franceskoga interesa.

Pregovori su bili započeti sa pk. Ubicini-em, novinarom, koji se osobito bavio sa Srbijom i Rumunijom. Naravno, ja sam bio suradnikom zbornika. Poslie no sam prohoravio u Zagrebu, odoh, po biskupovoj želji, u Beograd, gdje sam iznio pred predsjednika srbskoga ministarstva g. Garašanina osnove njegovoga odličnoga susjeda. G. Garašanin svojski se je zauzeo i obćeao budućemu zborniku godišnju podporu od 3000 franaka. Kada sam se povratio u Pariz, Ubicini bijaše promienio naum; zbornik nije izašao. Nego presvietli Strossmayer, pošto ne mogao osnovati svoj organ, uze dionica u jednoj smotri, koja se onda osnivala; ona je igrala dosta sjajnu ulogu u ondaš-

njoj štampi, al izčeznu, zanešena kobnim događajim strahotne godine. Gđjekoji članak, koji sam napisao u toj smotri, pretiskan je u mome „*Monde Slave*“.

Biskupovo nastojanje oko političnih interesa svoga plemena, nije ga nikad navelo, da zaboravi dužnosti svoje službe. Katedralna, kojom obdari grad Djakovo, svjedočiti će najdaljemu potomstvu o njegovoj vjerskoj dareљljivosti.

Njegova imena ne će nigda Slaveni zaboraviti, jer ih je on toliko ljubio, a njima je njegova smrt narodna tuga. On zasluđuje, da ga se štuje u ovoj francezkoj zemlji, koju je on iskreno ljubio.

Dao Bog, te dvadeseti viek vidio ostvarenje konačnoga slavenskoga oslobodjenja i njegova saveza sa latinskim svijetom. Taj bi savez stavno bio najboljim jamstvom vječnoga mira i evropskoga ravnojvesja.

F. P. M.

Kao što smo obćini Zlarina stavili na srce obrt njezinih koraljara, tako i obćini Šibenika stavljamo obrt spužvarki, i nadamo se, da će dobrom voljom i podporom rodoljuba uspjeti, eda ovaj obrt bude podignut na diku i korist Krapljana i ciele obćine.

Rusija i Japan.

Rek' bi, da glasovi, koji se pronose o miru izmedju Rusije i Japana, ovog puta postaju sve ozbiljniji. — Predsjednik američke unije u istinu se je obratio caru ruskom i Mikadu, molbom da rat prestane. Ruska vlada već je i odgovorila, da ona u načelu nije protivna pokušaju, te se sastanu opunovlaštenici ruski i japanski, koji bi imali iztražiti do koje granice bi ova dva naroda mogli utanačiti uvjete mira, ako se japanska vlada izrazi da to želi.

Ova poruka ruske vlade poslana je u Tokio i sad se čeka odgovor japanske vlade. Hoće li nastupiti mir, ili će se rat prosljediti, još se ne zna. Govori se već o imenovanim opunovlaštenicima. Ruska vlada da je već izabrala Nedilova. Govori se i o mjestu, gdje bi opunovlaštenici ugovarali. Rusi da hoće Pariz, Japanci koje mjesto blizu ratišta. Mnogi govore, da će to mjesto biti Haag.

Medjutim čuju se i glasovi, koji nogovještaju, da do mira ne će doći. A stalno je, da će mir ili rat zavisiti o uvjetima, koje Japanci postavljaju.

Japan je na početku rata imao duga preko jedne milijarde kruna. Taj dug je tekom rata narastao na preko četiri milijarde. K tomu treba Japanu da uredi svoje brodove, Koreju, Mandjuriju itd. barem jedna milijarda. Japan bi trebaov nešto oko pet milijarda kruna. Uz to, sva je prilika, da bi Japan zahtievao Port-Arthur, izpražnjenje Mandjurije, razoružanje Vladivostoka, izpražnjenje Sahalina i međunarodno nadgledanje sibirске željeznice.

Kad se promisli na ove uvjete i nehotec dolazi se do uvjerenja, da do mira ne će doći. Sa samom ratnom odštetom Rusija bi mogla voditi rat još koju godinu.

Izgleda, da je Rusija pristala na Rooseveltovu notu samo da vidi japanske uvjete, a Japan da je prigrlio Rooseveltovu ponudu, jer je izercio skoro sva svoja sredstva i želi mir.

Može bit dakle, da svi ovi glasovi, koji se pronose o miru, nisu ništa drugo nego predigra najmodernije bitke, koja će se sastojati u tome, da neprijatelj izercpi svoga neprijatelja financijalno.

Na uvjete, koje smo spomenuli, Rusija za stalno ne će pristati. Dakle ne ostaje, nego da se Japan prilagodi velikoj umjerenosti u zahtievima, ili da još ratuje. I jedno i drugo teško je.

S druge strane dolaze glasovi iz Rusije, da će se nutrnja uredba Rusije na konstitucionalnom temelju do brzo urediti. Ako se to brzo dogodi, sve bi se moglo preokrenuti. Narod ruski, koji do sada u ratu nije sudjelovao, može bit da uzme sve u svoje ruke, a onda će u Rusiji odlučivati narodna čast i ponos više nego nesposobna diplomacija.

U jednom i drugom slučaju, f. j. sklopi li birokratska Rusija

mir, ili odluči li se za rat bez naroda, bez udovoljenja narodnim zahtievima, ne može dalje. Ne zna se, što bi bilo za nju teže: ili sramotni mir, ili nesretni rat. Bez zadovoljnih naroda nijednoj državi nema trajna života.

A da je ovako, prenosimo što o tom piše posebni dopisnik pariškog „Le Journal“, koji je bio kod glavne ruske vojske, dokle ga nisu Japanci u bitci kod Mukdena uhvatili. On piše, da se je često razgovarao se ruskim častnicima po prilici ovako:

„Dragi prijatelju, reče mi jedan, kanite se iluzije: mi ne cemo ponovno osvojiti Port-Arthura, niti ćemo opet ući u Liao-Jang. Naši su vojnici dobri; mi častnici nismo lošiji od častnika drugih vojska. Naša je puška dobra, a naši topovi su bolji, nego li japanski. Za što smo dakle do sada bili pobijedjeni? Za što ćemo i opet biti? Za to, jer niko od nas nema niti jedne iskrene unutrašnjeg svetog plamena, koji oduševljuje naše protivnike. Sudbina je natjerala rusko carstvo u tu katastrofu; car je natjerao generale; generali tjeraju častnike, koji opet gone momčad. Japanci vojuju patriotskom poštvočnošću, sa špartanskim junaštvom, lukavošću, izvanrednom vještinom, a to sve čini — upamtite to, — da su oni najopasniji protivnici, s kakovina se još nikada ni jedna evropska vojska nije sukobila.“

„Borba je nejednaka. Japanci, vojujuci, oduševljavaju se pomislju, da zadju čim dalje u Mandjuriju. Naši, koji znadu misliti, imadu samo na umu Rusiju, jer tamo u nas rješavaju se problemi budućnosti, a ne ovdje; tamo u Rusiji treba raditi, da se preporodi ruska vojska. A taj će preporod biti moguć tekar onda, kad se preporodi narod i sve što je rusko. Vi me razumijete? Treba da se preokrene ruski narod, kao što se preokreće košulja. Poradi toga ima nas takovih, koji idu tako daleko, te smatraju da Japanci, boreći se za svoj narod, vojuju takodjer i za naš narod, te da osvajaju slobodu za ruskog čovjeka. Bez prolaznih nedaca, koje nas stižu, ostali bi mi još dugo skučeni pod glupost, poniženje i ograničenost duha. Da Rusija u budućnosti bude nepobjediva, trebalo je da budemo poraženi u Mandjuriji; skoro bi bilo nužno da budemo i dalje pobijedivani, nebi li napokon sadašnja vladavina zadobila smrtni udarac. Nema sumnje, Rusiji je bilo nužno, da se pročisti! Ele! To je sada čišćenje! Da smo mi u brzo pobijedili, osudili bi mi ruski narod, da još stotinu godina živi u skučenosti i mračnjačtvu. Je li sada razumijete? Do vidjenja! Ne recite, da sam vam ja to kazao. No, pa ako i kažete, meni je svejedno, jer sutra će možda već biti mrtav. Volio bih doduše umrieti gdje drugdje, no ja sam častnik, položio sam prisegu i nisam više svoj; izvršit ću naloge, koje budem dobio. Uloga nas častnika i sastoji se u tome, da se tučemo bilo s kime i bilo za što mu drago!“

Kako se iz ovoga razgovora vidi, Rusija treba da se preuredi najprije u svojoj kući.

Ovo je dobra nauka i za Rusiju i za mnoge druge države Europe.

Skučeni narodi ne mogu oduševiti se za svoje tlačitelje.

DOMAĆE VIESTI.

Primamo od zastupnika Dra Dulbica: Cienjena gospoda, što su me počastila čestitkama prigodom mog imenovanja, neka izvole primiti ovim putem iskreni izraz moje duboke harnosti.

U tom njihovom izkazu ljubavi shvaćam veoma dobro patriotsku namjeru, da me utješe i obodre u mom radu i nastojanju oko onog, što je dobro i koristno našem narodu i domovini našoj.

Neka budu uvjereni, da me pri svakom koraku na javnom polju ne vodi nego čista i nesebična ljubav prema našem narodu, hrvatskoj otačbini, a najskoli pak prema našem dragomu Šibeniku; i da ću predvoditi od iste ljubavi, Božjom pomoću, i dalje raditi i nastojati, što budem mogao bolje, oko svega, što je dobro po naš narod, našu domovinu i naš rodni Šibenik.

Beč 14. Juna 1905.

Dr Ante Dulbčić
narodni zastupnik.

Iz Zlarina nam pišu: „Za čudo, da ovoj općini zadnja dva broja „H. Rieči“ nisu stigla, a svakom drugom u Zlarinu tačno dolazi. Ovo su ukupno 4 broja od kad izlazi, da nije redovito primila. Molimo ponovno, uklonite neurednosti.“

Ovako obćina, a mi ponovno molimo do koga je, da providi. Ako šibenska pošta nije kriva, da nije možda zlarinska?

Ugledna Obćina Trogirska naročito odlukom srdačno je zahvalila našem „Sokolu“ na izletu od prošle nedjelje, nazvajući ga izlievom trajnog prijateljstva.

Iz Makarske nam pišu: da se je ondje na sv. Antu iztakao kao vrlo povjerenik Šibenčanac Mn. p. fra Krsto Belamarić, lektor kod one bogoslovije. Izreka je pohvalno slovo e velikom tauturgu i ostavio u svatijem sreću najdublji dojam. Govorio je umno, bistro jezgrovito i tako podpuno osvojio svakog slušatelja. S ponosom bilježimo ovu viest iz naše vilovite Makarske o našem odličnom sugradjaninu, o kojemu se nadalje veli, da posjeduje u izobilju sva liepa svojstva govorničkog dara: bistrinu misli, krasotu i bujnost našeg jezika i odsjeditu rječ. — Od srca čestitamo!

Ratni brodovi. Jučer u 5 sati po podne stigao je u našu luku odio ratnog brodovlja pod zapovjedništvom podmornodje Julija pl. Rippera, koji se nalazi na oklopnjaci „Habsburg“. Ostali su brodovi: „Arpad“, „Babenberg“ i „Szigetvar“. Osim ovih brodova, dolazi i odlazi iz luke odio torpediniera. Zadržati će se više dana.

U građanskim školama ima tabla koja predstavlja razna ljudska plemena. A da naša djeca razumiju o čem ta tabla govori, naravno je, da treba da bude u njemačkom jeziku. Kulturni jezik, razumije se po sebi!

Oni poznati, naši nezadovoljnici, htjeli bi na svaki način doći na Obćinu, itd. itd. To im je cilj, to im je radnja. Oni ne bi zazirali i ne zaziru od nijednoga sredstva. Oni se nude i Talijanima. Da je u nas Japanca bi i njima. Ovo smo mi već jednom izmislili, a „Jedinstvo“ udri u oprovrganje. To ne pomaže. Mi znamo za stalno, da su se nudili i da se nude. Jest, naši nezadovoljnici žele i nastoje proti Hrvatima, proti hrvatskoj stranci u Šibeniku sklopiti savez sa Talijanima. Hoće li ovi pristati nije naša briga, samo izitićemo fakt. Znamo da ih razumni Talijani odbijaju, ali nije svak razuman...

Hrvatski ministar. U ministarstvo Feyervaryevo, nisu htjeli mnogi magjarski činovnici, ali za to se nije začao, da udje g. Stjepan Kovačević, poznat još od ere Khuen-Hedervaryeva. „Dnevni List“ dapače hvali u velike Kovačevića za to što je postao ministar u činovičkom ministarstvu. Čudimo se. Mi smo taj list bili pozdravili kao znak preporoda narodne stranke, ali vidimo, da se ta stranka čvrsto drži svoje prošlosti, čvršće nego je jedan Hrvat mogao očekivati i čvršće nego čast iste te stranke zahtievaju. Trebalo bi sa njekim tradicijam prekinuti.

Iz Vodica nam pišu: Radi kućne svadje Ferde Bognolo otac bio je udaren od sina, tako teško kamenom u zatiljak da je odmah pao u nesvjest. Kašnje je došao k sebi.

Pokrajinski školski nadzornik Ant. Ströll pregledao je kroz ovu sedmicu razne škole u kotaru i u gradu. U građanskoj školi zadržao se cielel dan. Čujemo, da se je našao zadovoljan s radom nastavnika. Sutra polazi u Zadar.

Tuže nam se još uvijek mnogi predbrojnici, da ne primaju redovito „Hrv. Rieč“, dok je mi svedj redovito šaljemu svakome. Upozorujemo na ove neprestane tužbe poštarske urede, jer je to do njih.

Iz Vodica nam pišu, da se ondje pripravljaju za 9 srpnja na svetčani blagoslov barjaka „Hrv. Sokola“. Tom prigodom, da će biti u Vodiciam svesokolski sastanak. — U sto dobrih časa!

„**Jedinstvo**“ izjavljuje: „Prema izvaji u prošleme broju, nakon što smo u ovome još jednom istakli načelno gledište, koje nas je predvodilo i u pitanju Šibenika, dok njeke druge predvode možda jedino osobnosti, naš list neće se više baviti sa Šibenikom, jer više ne treba.“

Bilježimo i čekamo hoće li „Jedinstvo“ održati rječ.

HRVATI I HRVATICE!

Spomenite se Istre, kupujući svedjer samo žigice, papir i narodne biljege „družbe Sv. Ćirila i Metod.“ * * * * *

Naše Brzojauke.

BEČ, 17. U parlamentu nastavlja se razprava o kongruu. Sva je prilika, da će predlog kongruie bit odbijen.

BUDAPEŠT, 17. U sriedu će se predstaviti u zajedničkom saboru ministarstvo Feyervaryevo.

PETROGRAD, 17. Rođstvenskomu su liečniči otkinuli desnu ruku i nogu. Nebogatov je pokušao dvaput samoubojstvo.

WASHINGTON, 17. Na predlog Roosevelta očekuje se definitivno imenovanje japanskih i ruskih punomoćnika za mir.

○ ○ OGLAS. ○ ○

Podpisani preporuča se P. N.

Obćinstvu za nabavu Stakla.

Ciene su takove, da se ne

boje nikakove utakmice ○ ○

PETAR KITAROVIĆ.

Oglas.

Pomorski kapetan, koji je sa

odličnim uspjehom absolvirao nauke, uzeo bi, da uz primjerenu nagradu spravlja mladiće za više razrede nautike i da ih istodobno poučava u francuskom i njemačkom jeziku, kao slobodnim predmetima. — Za potanje obaviesti obratit se uredništvu lista. ○ ○